

În ceea ce privește cel de-al doilea accent nou, scurt ascendent, el apare de asemenea într-un număr de exemple limitat :

ièna (*iènu*, *iè^anu*), însă se întâlnește și *ièna*, *iè^enè*, *ied^en*;

kòlko; *ònaì*; *ìma*; *òvo*, însă și *ova*; *è'in^ul* și *è'in^ul*; *ideš*, însă *d^uidem*.

Ținând seama de frecvența mică a fenomenului de apariție a accentelor noi, se poate presupune că acest proces este în graiul din Svinița într-un stadiu incipient.

Accentul vechi scurt descendent s-a conservat bine în Svinița. El se păstrează nu numai pe prima silabă a cuvântului, ca în limba literară, ci și pe oricare altă silabă. Astfel, poate sta pe silaba finală deschisă :

ništò || *neštò*; *detè*; *buštanà* < rom. *buștean*; *manì*; *ženè*; *ovà*; *pa takà* „iar așa“; *iè^anà*; *menè* etc.

pe silaba finală închisă :

ied^en; *è'in^ul*; *è'ovèk*; *oš^ul*; *imăm*; *oseč^em*, *n^uonăi*; *kažal*;

ied^en^upūt; *zakol'al*; *vidèl* și altele.

în interiorul cuvântului, pe silaba deschisă și închisă :

vaikàla; *sekira*; *uc'inem*; *drugien*; *imăč^eš*; *iè^anōga*, *l'išàla*; *kolè^uku*; *visōike*.

Accentul lung descendent în Svinița nu este atât de stabil ca cel scurt descendent. Acest accent se găsește, ca și în limba literară, numai pe prima silabă, sau în cuvintele monosilabice :

l'išeš; *rāstl*; *iāko*; *òvce* (acc. pl.); *flūru*; *ko^utate ti*; *fi*; *on*; *brēg*; *nemōi*; *vās* etc.

N-am luat în considerare exemplele *top^uor* (din rom. *topâr*), *zakol'eš*; *upulile*; *stārc*, în care în loc de accentul scurt descendent apare accentul lung descendent, din cauza lungirii emfatică în timpul povestirii.

Faptul că în limba literară accentul lung descendent, ca și cel scurt descendent, poate sta numai pe prima silabă, se datorește mutării accentelor vechi. Accentele descendente de pe prima silabă n-au avut unde să se mute (exceptând acele cazuri când accentele trec pe prepoziție) și astfel s-au conservat pe locul vechi.

În graiul din Svinița însă, situația este alta. Aici, după cum am văzut, accentele vechi își păstrează locul. Cuvintele cu accente noi sînt puține. De aceea aici, cu toate că rezultatul în ceea ce privește păstrarea accentului lung descendent numai pe prima silabă este același ca în limba literară, cauza acestui fenomen este alta. Este vorba de efectul scurtării accentelor primare lungi. Această scurtare se produce în mod consecvent la acele accente lungi care nu se găsesc pe prima silabă a cuvântului :

ka^uimăm < *kad imām*; *ovà* < *ovà*; *iè^aōnga* < *iednōga*; *ied^en^upūt* < *ied^en^upūt*; *kolè^uku* < *kolè^uku* și altele.

Astfel, accentul lung a rămas numai pe prima silabă. Și aici însă poate interveni scurtarea :

tēi < *tēi*; *znēi* < *znāi*.

Și mai numeroase sînt exemplele cu accente pentru care, în primul moment n-am putut să ne hotărîm dacă sînt lungi sau scurte. La o analiză mai atentă am observat că acestea sînt accente lungi, însă scurtate, în așa fel încît se găsesc între accentele lungi și cele scurte. Le-am notat cu semnul ^ :

stārcu; *kāže*; *iā*; *ka^unēmaš*; *ñé*; *on*; *mì*; *dvā*; *glūu*; *krāngu* < rom. *creangă*; *réd*; *iāko* (adv. de mod); *pūt*; *vî*.